

L a n d s k a p s n ä m n d e n s f r a m s t ä l l -

ning till Landstinget med förslag till revision av
N:o 7/1942. landskapslagen om jakt i landskapet Åland av den 8
juni 1929, sådan den föreligger efter ändringar den
8 april 1929, den 31 oktober 1933 samt den 1 decem-
ber 1938.

Efter det landskapsnämnden till Landstinget under senaste vårsession gjort framställning om särskilda rättelser av förekommande inkonsekvenser och formella oriktigheter uti landskapslagen om jakt ävensom om genom förändrad rikslagstiftning motiverade tillägg till nämnda lag, har Landstinget, som funnit att behov av även andra och mera vittgående förändringar av lagen föreligger, givit landskapsnämnden i uppdrag att till Landstinget inkomma med nytt förslag, innefattande fullständig revision av nämnda lag.

Med anledning av uppdragets omfattning och rådande onormala förhållanden, vilka dels riktat uppmärksamheten åt annat håll, dels försvårat förarbetena och insamlingen av material för revisionsarbetet, har landskapsnämnden icke funnit möjligt fullgöra sitt uppdrag till av Landstinget utfäst tidpunkt, utan har framläggande av det äskade revisionsförslaget kunnat ske först till nu förestående vårsession.

Av de uttalanden, som gjordes under ärendets remissbehandling i Landstinget har landskapsnämnden tyckt sig finna att revisionsyrkandet främst avsett den del av jaktlagen, vari stadganden angående respektive villebråds jakttider förekomma.

Landskapsnämnden har även därför egnat frågan om fastställandet av de

lämpligaste jakttiderna för olika arter villebråd den allra största uppmärksamhet. Därvid har nedlagts omsorg icke endast på att för varje villebrådsart den lämpligaste jakttiden skulle bestämmas, utan även att jakttiderna för vinnande av största möjliga enhetlighet och överskådlighet skulle sammanjämkas i den mån, som de skilda villebrådsarternas levnadsvanor medgiva. Tyvärr är sammanförandet av dessa synpunkter ofta förenat med stora svårigheter och låter sig icke utföra utan jämkningar och medgivanden från vardera sidan. Ehuru som bärande princip följts att jakt å fågelhane är tillåten först efter det honan har "gått på land", d.v.s. reder sig att ruva sina ägg, vilken princip även tillämpats för det värdefullaste fågelvillebrådet ejderns vidkommande, så har dock ett motsatt förfarande vid utsättande av jakttiden för svärta, småskrake och några mindre dykänder måst inslås, enär annars jakttiden skulle komma att omfatta även slutet av juni månad, vilket ur allmän fredningssynpunkt måste anses olämpligt. Genom att sammanslå jakttiden för dessa fåglar med den för ejdern kommer emellertid densamma för de förstnämnda att inträffa möjligast lång tid innan äggläggningen begynner.

Men även de olika förhållanden, som råda i skilda delar av landskapet, beroende av större eller mindre avstånd från isfri havsfjärd, medföra svårigheter vid fixerandet av de lämpligaste jakttiderna. Således infaller under normala år den lämpligaste jakttiden för ejder i landskapets sydligaste och västligaste delar omkring den 5 maj, medan liknande förhållanden i de nordostliga skärgårdarna inträffa c:a 10 à 15 dagar senare. Även i detta fall är kompromiss den enda utvägen för

nående av enhetliga jakttider.

Det föreligger sålunda intet tvivel om att föreliggande förslag giver anledning till i viss mån berättigad kritik i avseende å jakttidernas fixerande. Men sammanjämkning av dessa tider har av landskapsnämnden ansetts vara av så stor betydelse såväl för jaktens rationella utövande som för ernående av större fattbarhet och överskådlighet hos lagen, att nämnden icke funnit någon annan utväg föreligga än den inslagna.

Landskapsnämnden har även funnit skäl att utsätta jakttider för några enligt naturskyddslagen helt fredade djurarter. För införande av dessa i jaktlagen fordras givetvis motsvarande ändring av § 13 i landskapslagen om naturskydd utfärdad den 11/12 1924.

Några ändringar och tillägg, avsedda att förtydliga och inskräpa principen om jakträttsinnehavares äganderätt hava såsom önskvärda intagits i lagen.

I landskapsnämndens framställning till Landstinget av den 5 februari 1941 ingående ändringsförslag av § 23 angående märkning av villebråd återfinnes i denna framställning kompletterad på grund av under senaste vår vunna erfarenheter.

Med anslutning till vad ovan anförts har landskapsnämnden härmed äran förelägga Landstinget nedanstående förslag till

Landskapslag om jakt.

§ 1. Såsom i landskapslagen 8/6 1925.

§ 2.

Äbo å kronohemman och annan, som innehar jord med ständig besitt-

ningsrätt, njute jakträtten fortsättningsvis därå tillgodo.

Vid lega av jord övergår jakträtten icke å legotagaren med mindre sådant uttryckligt i avtalet betingats.

§§ 3-4. Såsom i landskapslagen 8/6 1925.

§ 5.

Å landskapet tillhörig eller av detsamma disponerad mark må jakt i idkas utan behörigt tillstånd.

§§ 8-12. Såsom i landskapslagen 8/6 1925.

§ 13.

Faller anskjutet vilt å annans mark, må det av skytten därstädes up tagas.

Är det fällda villebrådet älg, må den jagande endast i närvaro av två ojäviga vittnen bortföra djuret och vare han dessutom pliktig att sist å andra dagen, sedan djuret fälldes, om förhållandet under rätta jakträttsinnehavaren eller den, som marken innehar. Försummar den jagande något därav, vare ansedd såsom den, vilken olovligen jagar å annans jaktområde.

Går under lovliga förhållanden anskjuten älg in på annans mark eller jaktområde, har innehavaren härav icke rätt att hindra förföljande och dödande av densamma.

Villebråd, som anträffas dött, tillfalle landskapet, om det då var fridlyst, men eljest jakträttsinnehavaren. Lag samma vare beträffande de villebråd, som anträffats så illa sårat eller eljest skadat, att det befunnits nödigt att döda detsamma.

§ 14.

Vid jakt å område, som innehaves av annan, vare jakträttsinnehavaren eller den jagande skyldig ersätta all skada, som å mark, hägnad eller annan egendom förorsakas vare sig av honom själv eller av annan, vilken han givit lov att jaga, eller av vid jakten använda biträden eller hundar.

§ 15. Såsom i landskapslagen 31/10 1933.

§ 16.

Jakt å älg vare inom landskapet tillåten under en tid av 30 dygn med av landskapsnämnden för visst område och år meddelat tillstånd. Tidpunkten för jaktens begynnande och avslutning bestämmes av landskapsnämnden med iakttagande av att jakten om möjligt bedrives å snötäckt mark och att jakttiden utgår senast den 25 januari.

Ansökan om rätt till älgjakt skall till landskapsnämnden inlämnas senast den 1 november och angiva antalet älgar, som sökanden önskar fälla. Ansökan bör åtföljas av utredning om att sökanden innehar jakträtten å ett sammanhängande område av minst trehundra hektar samt att han disponerar över för älgjakt lämpat gevär och visat förmåga att nöjaktigt behandla detsamma. Är jaktområde å holme av mindre vidd än ovan sagts eller avser sökanden att bedriva jakten uteslutande å honom tillhörig mark av mindre vidd, pröve landskapsnämnden, om jakträtt kan medgivas.

Uti tillståndsresolutionen skall angivas det högsta antal älgar, som får fällas.

Älgkalv under 1 år må icke fällas.

Vid jakt efter älg må endast användas refflat kulgevär av minst 9

millimeters kaliber, varvid dock helmantlad kula icke må nyttjas.

§ 17. Såsom i landskapslagen 31/10 1933.

§ 18. Såsom i landskapslagen 8/4 1929.

§ 19.

Jakt å annat nyttigt villebråd vare tillåten under följande tider:

mom. 1. 1/10 - 25/5 jakt å alla och sjöorre.

" 2. 1/4 - 15/4 " " hane av storskrake och knipa.

" 3. 10/5 - 25/5 " " hane av ejder, svärta, stor- och småskrake eller pracka, brunand, bergand och vilävensom jakt å morkulla.

" 4. 20/8 - 30/11 " " gräsand, bläsand, stjärtand, skedand, kricka, årta, vildgås, knipa, skäggdopping, sothöna, beckasin, morkulla och vildduva.

" 5. 1/10 - 30/11 " " stor- och småskrake, brunand, bergand och vigg.

" 6. 1/10 - 31/1 " " orrtupp.

" 7. 1/11 - 28/2 " " räv och hare.

" 8. 1/12 - 31/12 " " ekorre.

" 9. 1/3 - 30/4 " " bisamråtta.

Dock vare frukt- och grönsaksodlare berättigade att jämväl under övriga tider avliva hare inom odlingsområde. Enahanda rätt kan av landskapsnämnden beviljas ägare av skogskulturer i annars kala eller lövskogsklädda skogsmarker, där av haren förorsakade skador äventyra kulturernas fortbestånd. Sålunda erhållen fångst må dock ej till

salu hållas.

Landskapsnämnden kan för högst (3) år i sänder, efter jaktinspektörens hörande i fråga om de under mom. 2 och 3 upptagna fåglar bevilja enskild jakträttsinnehavare eller en sådan lagligen inregistrerad jaktvårdsförening, varom i 10 § nämnes, rätt att utan hinder av i sagda moment påbjuden inskränkning i jakttiden utnyttja däri upptaget villebråd, men må detta ej till salu bjudas. Där missbruk av denna rätt skett kan densamma av landskapsnämnden återtagas.

Likaså äge landskapsnämnden rätt att för en tid av högst 5 år i sänder antingen för landskapet i dess helhet eller i viss eller vissa delar därav fridlysa sådant vilt, vars bestånd kan anses vara hotat, eller avsevärt nedgått. Landskapsnämnden kan även för en tid av högst 2 år upphäva fridlysningen, eller förlänga jakttiden för sådant vilt, som genom alltför riklig förekomst förorsakar skada.

Det vare förbjudet att under skyttefärd i båt medföra vettar, som användas vid skytte av sådana fågelarter, vilka då äro fridlysta.

Från och med den 25 maj till och med den 19 augusti är inom landskapet all jakt å nyttigt villebråd förbjuden.

§ 20.

Ägg av i §§ 18 och 19 fridlysta fåglar må icke tagas ur bo eller förstöras. Dock må landskapsnämnden, efter jaktinspektörens hörande, meddela tillstånd att taga ägg av fridlysta vattenfåglar å platser, där rationell vård av sådan fågel för äggens skull bedrives, ävensom för utplantering av visst djurslag å annan plats medgiva jakträttsinnehavare rätt att infånga eljest fridlyst villebråd.

§ 23.

Under fridlysningstid må med i mom. 2 medgiven avvikelse ingen innehava villebråd, som ej är på föreskrivet sätt märkt. Likaså vare förbjudet att av djur, som någon tid av året är fridlyst, innehava och redha skinn, som icke äro försedda med här stadgat märke, därest ej bindande bevis över deras lagliga åtkomst föreligger.

Senare än 4 dagar efter fridlysningstidens ingång må märkning av villebråd, som dödates inom landskapet, äga rum blott då detsamma beslagtagits för försäljning. Plockad fågel må icke märkas.

Omärkt, plockad fågel, av vad slag det vara må, må icke försändas, så luföras eller hållas på lager.

Skinns av räv, som hållits å farm och där avlivats eller dött, skall av villebrådsmärkare på grund av intyg, utfärdadt av två trovärdiga personer, märkas med särskilt av landskapsnämnden utdelat villebråds- märke. Har djuret blivit märkt med å öra tatuerat ägarmärke eller stamboksmärke, är dess märkning med förenämnda villebrådsmerke icke av nöden.

Vid märkning av villebråd skall å näbb av fågel eller öra av däggdjur medelst metalltråd anbringas av landskapsnämnden fastställd blyplomb sålunda, att den ej kan löstas utan att metalltråden avskäres. Ifall villebråd, som bör märkas, är styckat, skall plomb på lämpligt sätt fästas vid varje stycke.

Märkning verkställes av polismyndighet, som därför uppbär avgift enligt av landskapsnämnden fastställd taxa.

Märkare av villebråd skall årligen före utgången av februari månad till landskapsnämnden insända uppgift över villebråd, som under föregående kalenderår märkts med uppgivande av art och antal.

§ 24. Såsom i landskapslagen 31/10 1933.

§§ 25-26. Såsom i landskapslagen 8/6 1925.

§ 27.

Med skjutgevär eller fångstredskap må icke någon utan tillstånd av jakträttsinnehavaren, i annat fall än i 13 och 31 §§ säges, färdas över annans jaktområde annorstädes än å till allmänt begagnande upplåten väg, med mindre ur omständigheterna framgår, att det sker i lovliga ärenden och hund, om sådan medföres, hålles kopplad.

§ 28.

Det vare förbjudet

att för fångst använda förgiftat löckbete;

att för fångande av annat nyttigt vilt än bisamrätta använda gill-
ler, av vad slag det vara må;

att för jaktbruk, annat än för säljakt i öppna havet eller vid jakt
uti havsbandet, använda gevär av militärmodell;

att från maskindriven eller bogserad farkost bedriva jakt efter sjö-
fågel; samt

att vid jakt efter sjöfågel använda sådant hagelgevär, som kan laddas med mer än 2 skott.

Utan hinder av vad ovan säges vare tillåtet att använda fosformos för dödande av kråkor samt sax för fångst av bisamrätta, havstrut och gråtrut. Sådant sax skall dagligen efterses.

§ 30.

Om straff för den, som jagar på olaga tid eller olovligen jagar på område, där han ej har jakträtt, eller överskrider den jakträtt honom tillkommer såsom delägare i samfällt jaktområde eller på grund av avtal om bildande av gemensamt jaktvårdsområde, eller enligt jaktarrend eller särskilt tillstånd, stadgas i strafflagen.

Den, som ådömes straff i fall, som uti denna paragraf nämnas, kan samtidigt för bestämd tid, högst tre år, förklaras förlustig sin rätt att erhålla jaktkort, samt, om han redan har jaktkort, förlustig detsamma.

§ 31.

Anträffas hund under jakttid lös i skog eller på fält inom främmande jaktområde, där villebråd har tillhåll, må jordägaren, legotagaren eller jakträttsinnehavaren på tjänligt sätt avlägsna hunden, dock utan att tillfoga densamma skada.

Har vid lovlig jakt med hund drevet delvis kommit in på annans mark, må drevet icke avbrytas, och vare jägaren berättigad att med o-laddat vapen beträda densamma för fasttagande av hunden.

Vill jordägaren, legotagaren eller jakträttsinnehavaren annat än 2 mom. nämnt fall omhändertaga sådan hund, som i 1 mom. säges, vare det tillåtet. Underrätte dock därom, så snart ske kan, hundens ägare, om denne är känd och vistas på orten, samt i annat fall vederbörande polismyndighet. Önskar ägaren återfå hunden, löse den inom sex dagar från det meddelande om dess omhändertagande gjorts honom eller

inom fjorton dagar, efter det meddelande gjorts till polismyndigheterna, sagda dag oräknad, med etthundra mark, med tillägg av underhållskostnadsersättning fem mark för dagen, eller have förverkat hunden till tillvaratagaren. Så länge hunden är i dennes värjo, have dock förra ägaren rätt att densamma återfå mot erläggande av ovan angiven lösen och ersättning.

Har hund under tiden från och med den 1 mars till och med den 31 oktober anträffats lös, såsom i 1 mom. sagts, vare jordägaren, legotagaren eller jakträttsinnehavaren berättigad att döda den, därest han icke vill taga den till vara, men vare skyldig senast på andra dagen därefter underrätta ägaren eller ortens polismyndighet därom, om han icke vill anses saklöst hava dödat djuret.

Den, vars hund under tiden från och med den 1 mars till och med den 31 oktober kringstryker å mark, där villebråd kunde uppehålla sig, eller under tiden från den 1 mars till och med den 31 juli längs stränder, där villebråd har tillhåll, straffes med högst 20 dagsböter, därest han icke kan visa, att han ej varit försumlig med avseende å vården av sin hund.

Den, som medtager hund å holmar och skär under sjöfågelns häckningstid eller under tiden från och med den 15 april till och med den 31 juli, vare förfallen till straff, icke överstigande femtio dagsböter, såframt hunden icke medtagits för bärgning av fågel vid lovligt skytte.

§§ 32-37. Såsom i landskapslagen 8/6 1925.

§ 38.

De avgifter, som uppbäras för fällda älgar, äger landskapsnämnden

721 använda för främjande av jaktvård.

Mariehamn den 6 februari 1942.

på landskapsnämndens vägnar:

Johelhandfär

U. P. M. M.

§ 2.

Uteslutningen betingas av det sakförhållande att kungsgård, boställe och därmed likställd lägenhet icke numera utarrenderas i sin helhet utan att endast vissa nyttigheter givas emot arrende. Den uteslutna meningen kan, om den skulle kvarstå, giva anledning till missförstånd.

§ 5.

Anledning till uteslutningen står att söka i lagändringen av 1933, varvid det mom. i § 13, som åsyftas, bortfallit.

§ 13.

Älg, som påskjutits och sårats på område, där skytten har jakträtt, kan enligt nugällande lag icke rättsgiltigt av skytten dödas, då den över råskillnad gått in på annans område. Såväl ur humanitär som rationell synpunkt är ändring önskvärd.

I denna § har även införts en bestämmelse om äganderätt till fallvilt, i den form den återfinnes i rikets lagstiftning.

§ 14.

Enligt avfattningen av denna paragraf åligger den jagande endast i vissa särskilt nämnda fall ersättningsplikt för under jakt förorsakad skada. Innehållet föreslås utbytt emot motsvarande bestämmelse i Sveriges jaktlag, som ålägger den jagande generell ersättnings skyldighet.

§ 16.

Jämte smärre språktekniska ändringar innehåller förslaget en på erfarenhet grundad ändring av jakttidens längd ävensom av tidsfristen för

kungörelses utfärdande om ändrad jakttid å älg samt ett tillägg av jämförelsevis stor principiell bärvidd, nämligen att erhållande av älgjaktlicens gjorts beroende av utredning om sökandens förmåga att handhålla effektivt jaktvapen. Härvid ha beaktats såväl allmänna säkerhets- som djurskyddssynpunkter. Som bekant kräver olyckshändelser vid älgjakten årligen flere människoliv. Ehuru vid lagstiftningen omsorger om den allmänna säkerheten i allmänhet på det noggrannaste beaktats t.ex. genom att föreskriva kompetensprov för rättigheten att föra motorfordon, har rättigheten att använda skjutvapen lämnats fri för var man. Detta kan icke bero av att användningen av skjutvapen medför mindre risker än förande av motorfordon. Orsaken står utan tvivel att söka i det sakförhållande att bärande och användning av vapen sedan urminnestider varit varmans rätt och att initiativ till annan ordning icke väckts eller kunnat genomdrivas även sedan förhållandena genom tätande befolkning och jaktens upphörande som näringsfång jämte fredligare förhållanden samt av dem härrörande mindre allmän vana och färdighet vid vapnens bruk givit anledning därtill. Bestämmelsen är hittills icke införd i nordisk lagstiftning, men har länge varit erkänd och tillämpats i Tyskland, där erhållande av jaktkort gjorts beroende av avlagd examen i förmåga att nyttja gevär samt i kunskap om jakten berörande lagar och förordningar.

§ 19. (mom. 1).

Allan och sjörren ha alls icke varit nämnda i åländsk jaktlag, men då dessa fåglar utan tvivel äro att betrakta såsom nyttigt vilt, fördröj konsekvensen att jakttid också för dem utsättes.

Då allan lika litet som sjöörren äro häckfåglar hos oss, utan huvudsakligen bebo de stora vidderna invid ishavet samt passera våra kuster höst och vår i oräkneliga skaror, har man ansett att någon fridlysning för dessa fåglar överhuvudtaget icke varit nödig. Då emellertid en allmän fredningstid 25/5 - 19/8, som gäller all jaktbar fågel, är föreskriven, höra såväl allan som sjöörren under samma bestämmelse. Å allan, som under blida vintrar allmänt förekommer ute vid vår havskust, är jakt likväl möjlig även vintertid, varför såsom fridlysnings-tid föreslagits endast den allmänna sommarfridlysnings-tiden för dykänder.

(mom. 3).

Momentet innehåller bestämmelser angående landskapets viktigaste fågelvilt. I förslaget är bortlämnat bestämmelsen om den särrättighet till ejderskytte under 1 - 20/4, som innebyggarna i Kökar kommun hittills åtnjutit. Orsaken till förslaget om denna särrättighets indragande står att söka dels i den oaktat goda naturliga betingelser starkt minskade ejderstammen, dels i det till synes berättigade missnöje, som nämnda särrättighet väckt hos jakträttsinnehavare i andra delar av landskapet, vilka hålla före att en del av den i skärgården hemmahörande häckfågeln under flyttningen till hemtrakten bortskjutits i Kökar.

Avkortande av jakttiden från den 31 till den 25 maj har för ejdern i och för sig ringa betydelse, då ejderhanen i huvudsak redan den 25 maj lämnat skärgården, men är av största betydelse för svärtan och småskracken, för vilka nuvarande jakttid kommer alltför nära häckningstiden

samt för den allmänna sommarfredningstidens förlängning.

Då hittillsvarande jakttid för storskrakshane ofta nog på grund af ishinder ej alls kan utnyttjas inom de inre skärgårdarna och fågelri, som anses vara skadlig för fisket, sålunda i stora delar av skärgården skulle undgå all jakt, föreslås utom den tidiga vårjakten även samma tid som för ejdern.

Berganden har hittills icke varit nämnd i jaktlagen, men då den på senare tider avsevärt ökat, finnas goda skäl för dess införande bland i detta moment nämnda fåglar, vilkas vanor och häckningstider den i huvudsak följer.

(mom. 4).

Jakten för andfåglar är lovgiven från den 1 augusti, men då erfarenheten påvisat, att en stor del av ungfågeln då ännu varit oflygghet och lämnat ett jämförelsevis värdelöst och samtidigt allt för lätt åtkomligt jaktbyte, har ur såväl nytto- som humanitetssynpunkt jaktens påbörjande föreslagits inträda samtidigt som i övriga delar av riket, eller den 20 augusti. Även ur sportlig synpunkt är oflygga andungar mycket värdelöst byte.

I momentet har även införts fåglar, vilka hittills icke varit upptagna i jaktlagen, delvis enligt naturskyddslagen fridlysta, men vilka numera enligt även i naturskyddskretsar företrädd åsikt väl försvara sin plats här såsom jaktbart villebråd. Sålunda äro skäggdopping och sothöna helt fredade. Emellertid har enligt de flesta jägares åsikt på grund av dessas starkt ökade antal andfåglarna i motsvarande grad

avtagit. Påståendet är obevisat, men säkert är, att proportionen i förhållandet emellan ifrågavarande fåglars frekvens starkt förskjutits. Av denna orsak och då såväl doppingen som sothönan äro fullt matnyttiga och doppingen dessutom lämnar ett värdefullt pälsverk, finnas fullgoda skäl för den totala fridlysningens upphävande.

Vildduvan, som genom sin tidvis talrika förekomst på ärtåkrar kan betraktas såsom (i viss mån) skadegörande, kan även ur sportlig och matnyttighetssynpunkt upptagas bland jaktbara fåglar. Jakt å samtliga här nämnda fåglar är också tillåten i Sverige och för närvarande även i Finland på grund av "maktlagen".

(mom. 5).

Tiden för höstjakt å stor- och småskrake, som hittills i likhet med jakten å andfåglar börjat 1/8, då i synnerhet småskrakens ungar ännu varit helt späda, föreslås en framflyttning till 1/10, då alla i momentet upptagna fåglar nått full utveckling. För de dykänder, som nu införts i momentet, har hittills ingen jakttid under hösten varit utsatt. Då de emellertid under sin flyttningstid, oktober - november, förekomma i stora skaror i skärgården, och utgöra ett värdefullt jaktbyte, är höstjakt å dem fullt motiverad.

(mom. 8).

Genom nutida erfarenheter har man funnit att ekorrens periodvisa mer eller mindre talrika förekomst mindre beror av den jakt den utsättes för än av andra tillsvidare okända orsaker. Så har ekorren här genom den totala fridlysning den åtnjutit genom vår naturskyddslag fritt fått

föröka sig under halftannat decennium. För få år sedan förekom den också oerhört talrikt för att följande år vara nästan helt försvunnen.

Sedan urminnes tider har ekorrskinnen givit det övervägande störst utbytet vid vårt lands pälsvaruhandel och först under de senaste åren har bisamrättan intagit dess plats. Det synes vara skäl att genom en till ekorrskinnets mognadstid begränsad kortare jaktperiod utnyttja de värden, som annars gå förlorade.

(mom. 9).

Hänvisande till vad ovan sagts om bisamrättans värde som pälsdjur synes det lika omotiverat att lämna detta djur utan allt skydd som att lämna de värden, ekorren representerar, outnyttjade. Den falska uppfattningen man allmänt haft om bisamrättans stora skadlighet torde redan förändrats.

(mom. 11).

Sedan numera i riket en jaktinspektörstjänst inrättats, utbytes naturskyddsinspektör emot jaktinspektör. Tillägget erfordrar ingen motivering.

(mom. 12).

Då i här nämnt fall en fridlysningstid av endast 1 år är fullkomligt ineffektiv och blott giver anledning till mångskriveri samt omotiverat binder landskapsnämnden, är tiden föreslagen till högst 5 år. Om därmed mot stammen av någon villebrådsart t.ex. räven skulle överhövan ökas finge landskapsnämnden möjlighet att vidtaga behövliga åtgärder.

(mom. 14).

I enlighet med ovanstående ändringsförslag utbytes 5/6 - 31/7 till 26/5 - 19/8.

§ 20.

Naturskyddsinspektören utbytes emot jaktinspektören.

§ 23.

Då svårigheter för såväl pälsodlare som jägare yppats vid export av omärkta skinn, men även av fågel till övriga delar av riket, har av rikslagstiftningen motiverade bestämmelser i detta avseende införts i stället för paragrafens nuvarande innehåll.

Försäljning och försändning av plockad fågel försvårar i hög grad kontrollen av jaktlagens efterlevnad och giver tillfällen till svåra missbruk. Sådana ha också under den gångna våren konstaterats i rätt stor utsträckning.

§ 27.

Nödig komplettering.

§ 28. (mom. 3).

Användning av militärgevär annorstädes än vid öppna havet och å säkrade skjutbanor är ur allmän säkerhetssynpunkt överhuvud förkastlig, oberoende av kalibern.

(mom. 4).

Då ansatser för kringgående av förbudet mot användning av motorbåt spårats, har tillägget eller bogserad befunnits önskvärd.

Användningen av det automatiska hagelgeväret anses allmänt vara förödande vid jakt å sjöfågel, då flockarna med ett sådant kunna beskjas

med en mängd skott i rask följd. Emellertid finnas även repetergevär vilka i praktiken kunna användas på samma sätt och vilkas användning enligt nu gällande bestämmelser icke är förbjuden.

Då å andra sidan dessa i likhet med automatgevären representera ett visst kapitalvärde, anser landskapsnämnden generellt förbud emot deras användning icke skäligt, då de olägenheter, som deras användning anse medföra, kunna hävas genom en på så sätt utförd ändring av geväret, så det endast kan laddas med två skott för gången.

§ 30.

Efter det jakträttigheten gjorts beroende av innehav av jaktkort, är en möjlighet tillkommit att från jaktbanan temporärt avlägsna personer, som icke respektera allmänna fridlysningsbestämmelser eller andra jakträtt. Tillägget avser att tjäna detta mål. Bestämmelsen återfinnes i rikets jaktlag.

§ 31.

Tilläggen i 1 och 4 mom. av § 31 tjäna att i viss mån säkerställa hundägare för oförskyllad förlust av hund, ävensom i någon mån avhålla jakträttsinnehavare eller jordägare från att utan tillräckligt vägande skäl avliva annan tillhörigt djur.

§ 38.

Sedan älgjaktlicenserna på grund av överenskommelseförordning beläggas med stämpelskatt utan resolutionslösen, är nuvarande bestämmelse sakligt oriktig.